

Rapport

Datum: 30 september 2005
Rapportnummer: 2005/300

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 2 februari 2002 bij het binnentreden van zijn woning onnodig veel schade hebben veroorzaakt aan en nabij de voordeur.

Tevens klaagt verzoeker er over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden hem op 3 februari 2002 van zijn vrijheid beroofd hebben gehouden.

Ten slotte klaagt verzoeker er over dat de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden het verzoek tot vergoeding van de schade aan en nabij de voordeur van zijn woning heeft afgewezen.

Beoordeling

Inleiding

Op 15 januari 2002 deed B. klachte tegen verzoeker terzake van stalking. Naar aanleiding hiervan gaf de officier van justitie op 16 januari 2002 het bevel verzoeker aan te houden. Op 2 februari 2002 betraden ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden verzoekers woning met het doel hem daar aan te houden. Verzoeker was op dat moment niet thuis. Hij meldde zich op 3 februari 2002 bij de politie waarop hij werd aangehouden en ingesloten. Verzoeker werd over zijn betrokkenheid op 3 en 4 februari 2002 verhoord. De politie maakte tegen verzoeker proces-verbaal op terzake van stalking/ belaging (zie Achtergrond, onder A.). Namens de officier van justitie werd verzoeker op 23 december 2002 bericht dat hij niet werd vervolgd wegens gebrek aan bewijs.

I. Ten aanzien van de schade aan de woning

1. Verzoeker klaagt er over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 2 februari 2002 bij het binnentreden van zijn woning onnodig veel schade hebben veroorzaakt aan en nabij de voordeur. Verzoeker is van mening dat de politie op dubieuze gronden tot deze wijze van optreden is gekomen en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn belangen.
2. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden liet weten zich te onthouden van het geven van een oordeel over de proportionaliteit van het rechtmatige optreden van de politieambtenaren. Dit element van de klacht is immers direct verbonden aan de beoordeling van het schade element, waarover in de politieorganisatie richting verhuurder van het pand correspondentie heeft plaatsgevonden, aldus de korpsbeheerder.
3. Politieambtenaar V. berichtte dat hij, samen met politieambtenaar Mo., op 2 februari 2002 de opdracht had gekregen om verzoeker aan te houden. Daarbij was een machtiging

tot binnentreden in de woning ter aanhouding van verzoeker verstrekt. Omdat verzoekers auto bij zijn woning stond geparkeerd, de gordijnen waren gesloten en in de hal van de woning een jas en schoenen te zien waren, nam V. aan dat verzoeker thuis was. Op lang aanbellen en kloppen op de ramen en roepen dat de politie voor de deur stond, kwam geen reactie. Omdat V. en Mo. niet zeker waren of verzoeker thuis was namen zij telefonisch contact op met de recherche die meedeelde dat moest worden binnengetrokken om te zien of verzoeker thuis was. V. heeft toen getracht de voordeur van de woning te forceren met behulp van een koevoet, hetgeen niet lukte omdat het houtwerk van het kozijn versplinterde. Hierop heeft V. nog diverse malen getracht de koevoet tussen de deur en het kozijn te plaatsen, maar ook dit lukte niet. Bij deze handelingen ontstond forse schade aan de deur en aan het kozijn, aldus V. Voorts werd bij deze pogingen een ruit in de deur beschadigd. V. liet weten dat hij als lid van een aanhoudingsgroep ruime ervaring heeft met het forceren van voordeuren en dat hij niet goed begreep waarom het hier niet lukte. V. liet weten dat er ook geen extra (pin)sloten op de deur aanwezig waren die de oorzaak van het probleem konden zijn. De combinatie van de kwaliteit van de koevoet en de kwaliteit van het houtwerk van de deur en het kozijn heeft ertoe geleid dat het niet lukte de deur te forceren, aldus V. Door middel van het verder stuk slaan van de ruit van de deur werd alsnog de woning betreden. V. verklaarde niet direct de ruit te hebben stukgeslagen omdat de scherven en de resten van het glaswerk in het houtwerk een extra gevaar opleveren voor degene die binnentreedt. Een onwillige bewoner zou zo de kans hebben de binnentredende politieambtenaar aan te vallen terwijl die nog half door de ruit is geklommen. Hij zou in dat geval moeilijk door collega's kunnen worden bijgestaan. Bij een opengebroken deur kunnen echter meerdere personen tegelijk naar binnen, wat dan ook de meest veilige wijze van binnentreden is, aldus V. Verzoeker bleek niet thuis te zijn.

4. Politieambtenaar Mo. deelde hetzelfde mee als V. Voorts liet zij weten dat zij en V. niet bij de burens hebben geïnformeerd of verzoeker thuis was. Mo. wist zich nog wel te herinneren dat het politieoptreden de aandacht heeft getrokken van voorbijgangers op straat. Ook na hun optreden hebben Mo. en V. geen burens gesproken. Mo. deelde mee dat het telefoonnummer van verzoeker niet bij haar en V. bekend was. Het telefoonnummer staat wel in de mutatie uit het dag- en nachtrapport die V. en Mo. naar aanleiding van hun optreden hebben gemaakt, maar dat gegeven wordt bij een persoon die al in het systeem staat automatisch toegevoegd bij het opmaken van een mutatie, aldus Mo. Mo. berichtte dat er die dag geen briefing was geweest waarbij eventuele bijzonderheden over deze zaak aan de orde zouden hebben kunnen komen omdat V. en zij die ochtend slechts met z'n tweeën in dienst waren.

5. Politieambtenaar U. deelde mee dat de problemen tussen verzoeker en S. bij de politie bekend waren en dat door politieambtenaar Br. was getracht in deze zaak te bemiddelen. Dit was niet gelukt en de betrokkenen werd geadviseerd bij het zich voordoen van strafbare feiten daarvan aangifte te doen. S. heeft op 15 januari 2002 klachte gedaan van stalking. U. heeft het verdere onderzoek ter hand genomen en geïnformeerd bij Br. die zich

met de bemiddeling had beziggehouden. Br. had U. medegedeeld dat geen afspraken met beide partijen te maken waren omdat zij gemaakte afspraken niet waren nagekomen. U. heeft laten weten dat hij om die reden ervoor heeft gekozen verzoeker niet uit te nodigen voor verhoor. Een andere reden om verzoeker niet uit te nodigen was dat het hier ging om een aangifte van iemand die vanwege de stalking door verzoeker angstig was. Ook zou verzoeker bij uitnodiging op de hoogte zijn gekomen van de tegen hem gedane klachte en de kans bestond dan dat hij daarover de aangeefster (weer) lastig zou kunnen vallen, aldus U. Voorts zou verzoeker de gelegenheid kunnen krijgen gegevens die voor het onderzoek van belang zouden kunnen zijn, weg te maken. De officier van justitie had op basis van de klachte en de getuigenverklaring op 16 januari 2002 bevel gegeven verzoeker aan te houden als verdachte. Tussen het bevel van de officier van justitie en de aanhoudingspoging op 2 februari 2002 had U. geen opsporingsonderzoek verricht. Voorts deelde U. mee dat hij geen eerdere gelegenheid had gehad verzoeker te laten aanhouden.

6.1. Alvorens de Nationale ombudsman toekomt aan beoordeling van de klacht over de wijze van binnentreden in verzoekers woning, dient onder meer te worden gezien of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte van het strafbare feit stalking/belaging.

6.2. Als verdachte wordt aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit (zie Achtergrond, onder B.1.).

6.3. Vast staat dat de feiten of omstandigheden die hebben geleid tot de verdenking van verzoeker de volgende waren. Verzoeker had een conflict met S. waarbij politiebemoeienis is geweest. Een bemiddelingspoging heeft niet tot een oplossing geleid. S. heeft klachte gedaan van stalking/belaging en daarbij verzoeker als verdachte aangewezen. Getuige Be. bevestigde enkele feiten uit de klachte van S.

Gelet hierop was er sprake van voldoende feiten of omstandigheden die konden leiden tot een redelijk vermoeden van schuld van verzoeker aan het strafbare feit van stalking/belaging. Op grond van deze verdenking kon de officier van justitie vervolgens beslissen te bevelen dat verzoeker kon worden aangehouden. In zoverre is juist gehandeld.

7.1. Over de wijze van binnentreden wordt het volgende overwogen.

7.2. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste houdt onder meer in dat de politie geweld slechts mag aanwenden indien het beoogde doel alleen daardoor kan worden bereikt en indien het belang van het doel het gebruik van geweld rechtvaardigt.

Op basis van artikel 8 van de Politiewet 1993 zijn politieambtenaren bevoegd in de rechtmatige uitoefening van hun bediening geweld te gebruiken (zie Achtergrond, onder.

C.).

7.3. Zoals hiervoor is geoordeeld kon de politie in redelijkheid besluiten met gebruik van een machtiging de woning ter aanhouding van verzoeker te betreden. Het staat vast dat op zaterdag 2 februari 2002 omstreeks 08.00 uur bij verzoekers woning diens auto voor de deur stond, de gordijnen waren gesloten en er in de hal van de woning een jas en schoenen waren te zien. Op grond van deze gegevens konden politieambtenaren Mo. en V. vermoeden dat verzoeker thuis was.

Echter, toen op aanbellen, kloppen op de ramen en roepen dat de politie voor de deur stond niet werd gereageerd, hadden V. en Mo., vóórdat zij besloten met gebruikmaking van geweld de voordeur open te breken, bij verzoekers burendienen te informeren of verzoeker thuis was. Het politieoptreden speelde zich namelijk op een zaterdagochtend af waardoor er gereede kans bestond dat burendienen thuis waren. Voorts had het in de rede gelegen bij de meldkamer van de politie te informeren of verzoeker een vaste telefoonaansluiting in die woning had en indien dit het geval was hem daarop te trachten te bereiken. Door dit niet te doen en slechts telefonisch bij de recherche te informeren of moest worden binnentreden, hebben Mo. en V. niet alle mogelijkheden benut om te bezien of verzoeker al dan niet thuis was. Hierdoor hebben zij te voortvarend besloten de voordeur van verzoekers woning open te breken. De politie had dan ook onder deze omstandigheden moeten afzien van een verdergaand optreden en heeft met het openbreken van de voordeur gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

8.1. Ten overvloede wordt over de motivering van de korpsbeheerder van haar afwijking van het advies van de klachtencommissie (die verzoekers klacht over de schade aan de voordeur gegrond achtte) het volgende overwogen.

8.2. De korpsbeheerder heeft overwogen dat zij zich onthoudt van het geven van een oordeel over de proportionaliteit van het rechtmatige optreden van de politieambtenaren omdat dit element van de klacht direct is verbonden aan de beoordeling van het schade-element, waarover in de politieorganisatie richting verhuurder van het pand (en dus niet richting verzoeker) correspondentie heeft plaatsgevonden.

8.3. Het staat vast dat verzoeker bij de politie een klacht heeft ingediend over het schadeveroorzakende gedrag bij het binnentreden van zijn woning. Reden hiervoor was onder meer dat de verhuurder van de woning de bij het binnentreden ontstane schade aan de woning wilde verhalen op verzoeker. In deze zin was verzoeker ook betrokken bij het betreffende politieoptreden dat overigens alleen op hem was gericht. Hieraan doet niet af dat de verhuurder correspondentie heeft gevoerd met de politie over de vergoeding van de schade aan de woning. De korpsbeheerder kan dan ook niet worden gevolgd in haar overweging dat zij zich onthoudt van een oordeel over de proportionaliteit van het

politieoptreden omdat daarover met de verhuurder was gecorrespondeerd. Verzoeker had immers bij de politie een klacht over de wijze van binnentreden ingediend. Het is niet juist dat de korpsbeheerder zich heeft onthouden van een oordeel op dit punt.

II. Ten aanzien van de vrijheidsbeneming

1. Tevens klaagt verzoeker er over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden hem op 3 februari 2002 van zijn vrijheid beroofd hebben gehouden.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden berichtte op dit punt dat zij niet anders dan tot niet-ontvankelijkheid van de klacht kon concluderen, aangezien het bevel tot aanhouding door het Openbaar Ministerie gegeven is. Aan de rechtmatigheid van dit bevel hoefde betrokken politieambtenaren redelijkerwijs niet te twijfelen.

3. Politieambtenaar U. verklaarde dat verzoeker op 3 februari 2002 om 11.35 uur in het politiebureau te X is aangehouden en daar om 12.05 is ingesloten. U. liet weten dat hij verzoeker om 14.25 uur voor de eerste maal heeft verhoord. U. berichtte dat het tijdsverloop van ruim twee uur tussen de insluiting en het eerste verhoor te verklaren was door de lunch en het transport van verzoeker naar Arnhem en vandaar naar Wageningen waar U. verzoeker heeft verhoord. Voorts liet U. weten dat hij verzoeker om 14.55 uur voor de tweede maal heeft verhoord. De volle eerste 6 uur voor onderzoek zijn benut, waarna verzoeker om 17.30 uur in vrijheid is gesteld, aldus U.

4. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen. Dat leidt er toe dat de politie een verdachte die niet in verzekering wordt gesteld of voor de rechter-commissaris wordt geleid, in vrijheid dient te stellen, tenzij hij voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord (zie Achtergrond, onder B.2.).

5. Het staat vast dat verzoeker op 3 februari 2002 vanaf 11.35 uur tot 17.30 uur is opgehouden voor onderzoek. Voorts staat vast dat hij die dag om 14.25 uur en om 14.55 uur als verdachte van stalking is verhoord en dat de weerslag van het tweede verhoor ongeveer 5 pagina's A4 verklaring van hem heeft opgeleverd.

6.1. Ten aanzien van het tijdsverloop tussen het tijdstip van verzoekers aanhouding om 11.35 uur en het tijdstip van het eerste verhoor om 14.25 uur wordt het volgende overwogen.

6.2. Verzoeker meldde zich op 3 februari 2002 omstreeks 11.35 uur op het politiebureau te X waar hij direct werd aangehouden. Hierop werd hij overgebracht naar het politiebureau te Arnhem, waar hij om 12.05 uur werd ingesloten, kennelijk heeft geluncht en om 13.10 uur is overgebracht naar het politiebureau te Wageningen voor verhoor. Om 14.25 uur verhoorde U. de eerste maal verzoeker. Aannemelijk is dat verzoeker rond 13.45 uur is

ingesloten in het politiebureau Wageningen, gelet op de afstand van ongeveer 25 kilometer tussen beide politiebureaus. Dat leidt ertoe dat verzoeker ongeveer 40 minuten is opgehouden voordat hij werd verhoord. De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit tijdsverloop niet onredelijk lang is. De politie heeft dan ook op dit punt niet in strijd gehandeld met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

7.1 Ten aanzien van het tijdsverloop tussen het eerste verhoor om 14.25 uur en de invrijheidstelling om 17.30 uur wordt het volgende overwogen.

7.2. Het staat vast dat verzoeker na het eerste (korte) verhoor om 14.25 uur om 14.55 uur is onderworpen aan een tweede verhoor. Gelet op het feit dat de weergave van zijn verklaring ongeveer 5 vellen A4 betreft, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat dit verhoor geruime tijd heeft geduurd. Mede gelet op het feit dat de verklaring aan verzoeker diende te worden voorgelegd alvorens die werd ondertekend, acht de Nationale ombudsman ook in dit geval het niet onjuist dat verzoeker niet eerder dan om 17.30 uur in vrijheid is gesteld. De politie heeft daarmee ook op dit punt niet in strijd gehandeld met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

De onderzochte gedraging is in zoverre eveneens behoorlijk.

8. Ten overvloede wordt ten aanzien van de reactie van de korpsbeheerder overwogen dat dit onderdeel van verzoekers klacht niet direct zag op het bevel van het Openbaar Ministerie verzoeker aan te houden, maar gaat over de tijdsduur van verzoekers vrijheidsbeneming, in eerste instantie een gedraging die de politie aangaat. Om die reden acht de Nationale ombudsman de reactie van de korpsbeheerder waarin wordt verwezen naar het Openbaar Ministerie niet begrijpelijk.

III. Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding

1. Ten slotte klaagt verzoeker er over dat de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden het verzoek tot vergoeding van de schade aan en nabij de voordeur van zijn woning heeft afgewezen. Verzoeker liet in dit verband weten dat de woningbouwvereniging hem op grond van de huurovereenkomst verantwoordelijk heeft gesteld voor de schade van het binnentreden. De woningbouwvereniging had echter vanuit begrip voor de ontstane situatie later van de vordering afgezien, aldus verzoeker. Hij berichtte dat de woningbouwvereniging heeft getracht de kosten bij de politie te verhalen, maar dat de vereniging haar juridische maatregelen vanuit kosten oogpunt moest staken, aldus verzoeker.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden gaf op dit punt geen reactie terwijl de klachtencommissie haar in eerste instantie had geadviseerd de schade te vergoeden.

3. Uit het onderzoek is komen vast te staan dat de woningbouwvereniging van verzoeker de schade voor haar rekening heeft genomen. Gelet hierop mist verzoekers klacht feitelijke grondslag omdat de schade niet te zijnen laste is gekomen.

4. Ten overvloede wordt overwogen dat het politieoptreden, gelet op hetgeen hiervoor onder I. is geoordeeld, achteraf als onrechtmatig moet worden aangemerkt. In het geval de schade wel voor verzoekers rekening zou zijn gekomen, had de korpsbeheerder verzoekers schadeclaim niet in redelijkheid kunnen afwijzen op de enkele grond dat het politieoptreden rechtmatig was.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden is

gegrond ten aanzien van:

de wijze van binnentreden van verzoekers woning, wegens strijd met het evenredigheidsvereiste.

niet gegrond ten aanzien van:

de vrijheidsbeneming;

de afwijzing van het verzoek tot schadevergoeding.

Onderzoek

Op 22 juni 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer E. te X, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden (de burgemeester van Arnhem), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Arnhem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werden drie betrokken ambtenaren gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzen of aan te vullen.

Noch de korpsbeheerder noch de overige betrokkenen gaven binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. Feiten

1. Op 15 januari 2002 deed mevrouw S. klachte tegen verzoeker terzake van stalking/belaging (zie Achtergrond, onder A). In haar klachte liet zij onder meer weten:

"Sinds december 1999 is mijn relatie met E. beëindigd. (...) Ik maakte zelf een eind aan deze relatie. E. accepteerde deze beëindiging absoluut niet. Vanaf dat moment ging E. mij te pas en te onpas iedere avond telefonisch lastigvallen. Ook belde E. dan op mijn mobiele telefoon tijdens mijn werkzaamheden. Met het telefonisch lastigvallen bedoel ik dat E. mij steeds vroeg om weer bij hem terug te komen of om eventueel samen op vakantie te gaan. Verder belde E. regelmatig bij mij aan als ik thuis was. Als ik niet opendeed bleef E. maar aanbellen. Zodra hij mijn auto, een Nissan, type Sunny, kleur rood, (...) in mijn straat zag staan, bleef hij aanhoudend aanbellen. Tevens controleerde E., als ik op avonden bij mijn moeder (...) was, of ik aldaar aanwezig was. E. bleef dan min of meer "Op wacht staan" (...). Hij had daar volgens mij op dat moment niets te zoeken. E. heeft namelijk nergens in Wageningen vrienden of kennissen. Het was voor mij wel duidelijk dat hij dan voor mij bleef wachten. Ik sprak over deze vorm van lastigvallen de voice-mail van E. in dat ik absoluut en op geen enkele manier met hem nog enig contact wilde hebben.

Verder is E. na de beëindiging van onze relatie gewoon een keer op tweede kerstdag 1999 binnenkomen vallen bij de zus van mijn moeder (...). Hij schoof dan gewoon aan nadat hij zonder aan te bellen gewoon "achterom" kwam. Omdat mijn tante met de kerst geen gedonder wilde liet ze E. dan maar zitten. Later sprak ik E. er op aan dat ik hem al had gezegd, dat ik geen contact meer met hem wilde en dat hij zich daaraan had te houden.

Op de dag van de begrafenis van mijn oma in maart 2000, kwam E. om 24.00 uur mijn moeder condoleren. Mijn moeder heeft E. daarop verzocht haar en ook mij verder met -zoals ik al aangaf- voor eens en altijd met rust te laten. E. zegde toe dat te zullen doen. Daar kwam niets van terecht. Hij bleef mij steeds op allerlei wijzen lastigvallen, ondanks de herhaaldelijke verzoeken hier mee op te houden. Op een gegeven moment werd het mij teveel. Het jaagde mij allemaal te veel vrees aan. Steeds als ik weer ergens was had ik de

angst dat E. weer op wat voor manier dan ook zou opduiken.

Ik besprak deze problemen al vele malen met Gebiedsagent Br. Vanaf juni 2001 is de politie volledig op de hoogte van deze situatie. Br. heeft met mij en E. afspraken gemaakt, die door E. volkomen zijn genegeerd. E. lapte dus ook afspraken die bij de politie zijn gemaakt aan zijn laars.

Gistermiddag (...) was ik op het (...) Businesspark (...) in Wageningen. Ik liep met mijn collega Be. het gebouw uit het parkeerterrein op. Ik zag plotseling een grijze auto rijden.

Ik vroeg aan Be. of dat een Ford Focus was. Volgens Be. was het geen Ford Focus. Vervolgens liepen we naar mijn al genoemde auto, welke voor het gebouw geparkeerd stond. Toen ik in mijn auto wilde stappen werd ik klemgereden door E. in zijn grijze Ford Focus. E. had kennelijk mij staan opwachten of lopen zoeken. E. plaatste zijn auto zo voor de mijne dat ik niet kon weggrijden, ik kon geen kant meer op. Ik zag dat duidelijk dat E. met een verwilderde uitstraling -zijn ogen stonden woest- achter het stuur zat. Hij schreeuwde/brulde dat ik hem nog f 11.000 schuldig was en dat ik mij aan mijn beloften moest houden. Ik riep "Sodemieter op man". Ik riep, omdat ik geen kant opkon naar Be. "Bel de politie". Omdat Be. kennelijk zo schrok van E. belde ze de politie niet. Uiteindelijk belde ik conform de afspraak met Br. 112. Daarna reed E. weg.

Ten einde raad doe ik nu in overleg met Br. aangifte. Dit gaat zo niet langer. E. weigert zich neer te leggen bij het feit dat ik geen contact meer met hem wil terwijl hij dat ook weet. De situatie van gisteravond kwam erg bedreigend bij mij over. Ik voel mij door deze situaties volkomen in mijn persoonlijke levenssfeer aangetast."

2. Getuige Be. legde bij de politie op 15 januari 2002 een verklaring af waarin zij de feiten over de gebeurtenis op het Businesspark uit de klachte van S. bevestigde.

3. De officier van justitie gaf op 16 januari 2002 het bevel verzoeker aan te houden.

4. Politieambtenaren Mo. en V. van het regionale politiekorps Gelderland-Midden betraden op 2 februari 2002 verzoekers woning. In een mutatie in het dag- en nachtrapport die zij van hun optreden opmaakten staat onder meer vermeld:

"Vandaag 02-02-02 geprobeerd om in de vroege ochtend ve. (verdachte; N.o.) E. (verzoeker; N.o.) aan te houden. Na tien minuten bellen en kloppen, besloten verbalisanten de deur open te breken om binnen te treden voor aanhouding. Wij hadden het idee dat de verdachte thuis was aangezien alles afgesloten was en zijn personenauto voor de flat stond geparkeerd. Hierom zijn verbalisanten middels breekijzer bij voordeur naar binnengetreden (en 1 gebroken ruit). Hierdoor is schade aan de deur en de deurpost ontstaan.

Verdachte niet in zijn woning aangetroffen, briefje in woning achtergelaten met een bekendmaking van ons."

5. Op 3 februari 2002 meldde verzoeker zich bij het politiebureau te X. Daar hielden politieambtenaren Be. en R. verzoeker om 11.35 uur aan. Hierop werd verzoeker overgebracht naar het politiebureau te Arnhem, waar hij op 3 februari 2002 om 11.50 uur aankwam. In de mutatie in het dag- en nachtrapport van 3 februari 2002 vermeldden Be. en R. onder meer:

"Kwam be (betrokkene; N.o.) naar het bureau X. Hij was thuis gekomen na een zakenreis (naar Wit-Rusland) en zag bij binnenkomst dat zijn voordeur geforceerd was. Bleek na onderzoek dat de collega/s van Wageningen een dag daarvoor de deur hadden geforceerd omdat be een ve is in een stalkings-zaak aldaar. Mocht buiten heterdaad aangehouden worden, hetgeen rapp dan ook gedaan hebben en vervolgens overgebracht naar de collega/s in Wageningen."

6. Politieambtenaren U. en Ba. maakten van het onderzoek naar aanleiding van de klachte van stalking op 4 februari 2002 een mutatie in het dag- en nachtrapport op, waarin onder meer staat vermeld:

"Hebben rapps zich gisteren en vandaag bezig gehouden met VE E.. Nadat gisteren de zes uren voor het ophouden voor verhoor waren verstreken, werd onderling afgesproken dat de VE zich vandaag om 12.30 uur weer kwam melden voor het afleggen van een vervolgvordering. Zo kon de VE ook nog het een en ander uitzoeken wat hij op papier thuis had liggen. Hier heeft de verdachte gehoor aan gegeven en meldde zich om 12.30 uur aan het buro te Wageningen. Collega U. heeft het verhoor gedaan. Hieruit blijkt dat de periode waar de AAB (aangever/betrokkene; N.o.) over 'Stalking' spreekt mogelijk niet geheel klopt. De VE heeft diverse e-mailtjes overhandigd waaruit blijkt dat de relatie van beide niet echt in december 1999 is beëindigd door de AAB, doch dat dit zeer goed mogelijk (zoals VE aangaf) pas in juni 2001 is geweest. Zij heeft na dec.'99 nog diverse liefdes-mailtjes gestuurd die erbij de VE op kunnen duiden dat de relatie mogelijk niet was beëindigd.

Door rapp. U. zal de zaak tegen het licht worden aangehouden. Hierbij zal AAB worden ontboden voor het afleggen van een nadere verklaring."

7. Bij brief van 11 december 2002 stelde wooncorporatie V. verzoeker aansprakelijk voor de schade van € 1642,61 aan en om de voordeur van de door V. gehuurde woning. Bij die aansprakelijkheidsstelling voegde V. een brief van het regionale politiekorps Gelderland-Midden van 15 november 2002, gericht aan V., waarin onder meer staat vermeld:

"Op 2 februari 2002 is er inderdaad door de politie binnentreden in de woning (...) te X en is er schade ontstaan aan de voordeur. Dit binnentreden, was noodzakelijk ter aanhouding van een verdachte buiten heterdaad terzake art 285a Sr (kennelijk wordt bedoeld 285b; N.o.) en is gebeurd in overleg met de Officier van Justitie.

Echter wettelijk is bepaald dat herstel van schade (bij het binnentreden van een woning tegen de wil van de bewoner of bij arrestatie van verdachten) bij de hier genoemde verrichtingen toegebracht aan eigendommen of bezittingen van derden toegebrachte schade in beginsel ten laste van de eigenaar/bezitter/gebruiker van het pand komt. indien en zolang de verrichting achteraf niet onrechtmatig wordt geoordeeld en voor zover de veroorzaakte schade niet onevenredig is.

In onze optiek is aan alle eisen voldaan in relatie met rechtmatigheid van binnentreden en de schade wordt door ons niet als onevenredig geacht."

8. Bij brief van 23 december 2002 liet een parketsecretaris namens de officier van justitie verzoeker weten dat tegen hem geen strafvervolgning werd ingesteld wegens het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs.

9. Na een uitgebreide briefwisseling tussen V. en verzoeker, besloot V. bij brief van 22 september 2003 af te zien van invordering van het schadebedrag bij verzoeker.

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

2. Voorts liet verzoeker in zijn brief van 19 april 2004 aan de korpsbeheerder onder meer weten:

"Betreffende de schadevergoeding aan de verhuurder, V., deel ik u mede dat deze mij op grond van mijn huurovereenkomst in beginsel verantwoordelijk heeft gesteld. Vanuit begrip voor de ontstane situatie heeft zij echter van vordering richting mij afgezien. V. heeft inderdaad getracht de kosten bij de politie/justitie te verhalen maar heeft haar juridische maatregelen vanuit kosten oogpunt moeten staken, zo is mij later medegedeeld. De conclusie van de korpsbeheerder acht ik derhalve in deze onjuist dan wel geeft blijk van geen enkele verantwoordelijkheidsgevoel voor hetgeen wat door haar medewerkers onnodig is veroorzaakt.

Nu ook de klachtencommissie tot de conclusie is gekomen dat de inval disproportioneel is geweest verzoek ik de korpsbeheerder vriendelijk doch dringend aan een partij die geheel geen schuld heeft in deze zaak ook tegemoet te komen en tevens de materiële schade ad € 1642 te vergoeden. Dit bedrag maakt bovendien genoeg duidelijk dat het hier meer betreft dan een geforceerd slot of een gebroken ruit. Het toont aan dat de politie wel degelijk op een zeer onprofessionele wijze tekeer is gegaan om mijn woning tijdens mijn

afwezigheid binnen te gaan.

Daarbij merk ik op dat het besluit van de korpsbeheerder tevens teveel voorbij gaat aan het feit dat dit optreden van politie niet alleen veel materiele schade heeft opgeleverd maar ook mij emotioneel diep heeft geraakt. Dit is nooit in geld uit te drukken. De korpsbeheerder toont dan weliswaar begrip voor de grote indruk dat het incident op mij heeft gemaakt, zij stapt daarbij toch te gemakkelijk over een aantal conclusies van de klachtencommissie heen.

Ik ervaar hetgeen gebeurd is nog steeds als een brutale en gewelddadige inbraak waarbij de dader vrijuit gaat. En dit alles omdat deze dader, de politie, op bedenkelijke wijze een 'papiertje' in handen heeft gekregen dat recht geeft om te doen wat en wanneer men dat maar wil. Opvallend hierbij is dat de klachtencommissie ook hier van oordeel is dat er disproportioneel en onnodig is opgetreden maar dat de korpsbeheerder blijft volhouden dat dit allemaal is toegestaan op basis van een formele bevoegdheid voor aanhouding buiten heterdaad. Indien zij hier op basis van juridische gronden mogelijk gelijk heeft dan nog gaat zij eveneens voorbij aan het feit hoe deze aanhouding tot stand is gekomen. Zo'n aanhoudingsbevel komt er niet zomaar. Deze komt tot stand door datgene wat de betrokken politieambtenaren hebben aangeleverd. Ik vraag mij ten zeerste af in hoeverre de officier van justitie destijds op de hoogte was van hetgeen wat ik voordien al vrijwillig had verklaard. Dit wijkt namelijk weinig af van datgene wat ik tijdens mijn verhoor verklaard heb en kan voor de politie dus geen nieuwe feiten hebben opgeleverd. Met name de rol van de betrokken politieambtenaren en in het bijzonder die van Dhr. U. is mijn inziens zeer dubieus gebleken en dit gebeuren blijft juist in het besluit van de korpsbeheerder geheel onbehandeld. Ik had de betrokken ambtenaren gewaarschuwd dat zij op het verkeerde sporen zaten. Desondanks heeft de politie de zaak op eigen risico doorgedrukt."

C. Standpunt korpsbeheerder

1. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden liet bij brief van 3 november 2004 weten dat zij verwees naar haar besluit van 30 maart 2004.
2. In haar besluit van 30 maart 2004 overwoog de korpsbeheerder onder meer:

"III De Klacht

3.1 De klacht van klager bevat de klachtelementen: onduidelijke/verkeerde/geen informatie en schadevergoeding.

3.2 De klachten commissie heeft de klacht aldus opgevat dat er wordt geklaagd over:

het met te veel geweld de woning van klager binnengaan, waarbij onevenredig veel schade is ontstaan, welke schade door de Politie Gelderland-Midden niet wordt vergoed;

de vrijheidsberoving;

(...)

IV Het Advies van de klachtencommissie

4.1 Uit hetgeen tijdens de behandeling van deze klacht op 30 september 2003 is gebleken, heeft de klachtencommissie gemeend mij te moeten adviseren dat de klacht in het geheel gegrond is.

V Beoordeling en motivering

Gelet op het advies (...)

besluit ik

dat de klacht deels gegrond, deels niet-ontvankelijk en deels niet beoordeelbaar is.

Daarbij kan het volgende worden opgemerkt.

De klachtencommissie heeft een oordeel gegeven over de hierboven gedefinieerde klachtelelementen, zoals vermeld onder 3.2. Daar wijk ik in mijn oordeel in zoverre vanaf dat ik mij onthoud van het geven van een oordeel over de proportionaliteit van het rechtmatige optreden van de politieambtenaren. Dit element van de klacht is immers direct verbonden aan de beoordeling van het schade element, waarover in de politieorganisatie richting verhuurder (en dus niet richting huurder oftewel klager) van het pand correspondentie heeft plaatsgevonden.

Wat betreft de vrijheidsberoving kan ik niet anders concluderen dan tot niet-ontvankelijkheid, aangezien het bevel tot aanhouding door het Openbaar Ministerie gegeven is. Aan de rechtmatigheid van dit bevel hoefde betrokken politieambtenaren redelijkerwijs niet te twifelen. (...)

De wnd. hoofdofficier van justitie die een afschrift heeft ontvangen van de klacht, heeft destijds geen blijk gegeven van een andere conclusie dan de hierboven weergegeven conclusie."

3. De korpsbeheerder verstrekke het advies van de klachtencommissie waarin onder meer staat vermeld:

"Met betrekking tot de verschillende klachtelelementen - zoals onderscheiden in het advies van de korpschef - oordeelt de commissie als volgt.

M.b.t. het klachtelement a: het met geweld binnengaan van de woning van klager. Ter zitting is gebleken dat de politie reeds lang op de hoogte was van de voorgeschiedenis van klager met mevrouw S.

Zeker in dit licht bezien is de wijze waarop de betrokken politiemedewerkers gebruik hebben gemaakt van de formele bevoegdheid voor aanhouding buiten heterdaad, welke mogelijkheid zij formeel gekregen hadden, disproportioneel is geweest.

De commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat in deze zaak slechts de opdracht tot aanhouding buiten heterdaad doorslaggevend is geweest voor de daadwerkelijke actie, zonder dat de betrokken politiemedewerkers zich überhaupt hebben afgevraagd of gebruik van een dergelijk zwaar middel in casu terecht zou zijn.

Ook vraagt de commissie zich af in hoeverre het dienstrooster van betrokken politiemedewerker U. bepalend is geweest voor het overgaan tot aanhouding buiten heterdaad.

De commissie is van oordeel dat dit klachtelement gegrond is.

De commissie wil de korpsbeheerder in overweging geven, gezien de reacties van de betrokkenen ter zitting, de korpsleiding te adviseren om betrokken politiemedewerkers, die moeten overgaan tot aanhouding buiten heterdaad, scholing en begeleiding te geven om zich zodoende bewust te worden hoe en wanneer ze van dergelijke gegeven bevoegdheden gebruik zullen en kunnen maken.

Met name wordt in dit opzicht de begeleiding van de betrokken hulpofficier van justitie gemist.

M.b.t. klachtelement b: de door de politie veroorzaakte schade aan de woning.

Naar klager E. ter zitting mededeelde stelt woningstichting V. hem aansprakelijk voor de aangerichte schade.

Nu de commissie constateert dat de wijze waarop de politie de woning is binnengegaan disproportioneel is geweest, is er aanleiding om te adviseren de schade te vergoeden.

M.b.t. klachtelement c: vrijheidsberoving.

Gezien het feit dat reeds op 15 januari 2002 toestemming was verleend tot aanhouding buiten heterdaad en deze actie pas op 02 februari 2002 heeft plaatsgevonden is bij de commissie de indruk ontstaan dat niet de urgentie in casu maar de agenda van de rechercheur de datum van aanhouding heeft bepaald.

Gezien de voorkennis van politiemedewerker Br. in deze zaak - welke kennis klager steeds op geheel vrijwillige basis op het bureau is komen vertellen - is de commissie van mening

dat hiermee veel meer rekening had moeten worden gehouden.

De commissie is van oordeel dat dit klachtelement gegrond is."

4. Voorts verstrekke de korpsbeheerder het proces-verbaal dat politieambtenaar U. van het onderzoek naar aanleiding van de klachte van stalking heeft opgemaakt. In dit proces-verbaal zijn onder meer opgenomen:

een proces-verbaal van aangifte van S., opgemaakt op 15 januari 2002;

een proces-verbaal van verhoor van getuige B., opgemaakt op 15 januari 2002;

een proces-verbaal van verhoor van verzoeker op 3 februari 2002 omstreeks 14.25 uur, bestaande uit ongeveer één pagina verklaring van verzoeker;

een proces-verbaal van verhoor van verzoeker op 3 februari 2002 omstreeks 14.55 uur, bestaande uit ongeveer vijf pagina's verklaring van verzoeker.

5. De korpsbeheerder verstrekke voorts een kopie van het insluitingsformulier met betrekking tot verzoeker en een kopie van het dagrapport van de arrestantenverzorging te Arnhem. Uit deze stukken bleek dat verzoeker op 3 februari 2002 om 12.05 is ingesloten in het politiebureau Arnhem vanwaar hij om 13.10 uur is overgebracht naar politiebureau Wageningen.

D. Verklaring betrokken ambtenaar V.

Politieambtenaar V. verklaarde op 29 november 2004 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Ik kan mij de zaak waarover u mij spreekt nog wel herinneren. Mijn collega Mo. ik zijn toen op een ochtend in het weekend naar de woning van de heer E. gegaan met het doel hem daar aan te houden. Ik weet niet meer waarvan de heer E. werd verdacht. Ik weet nog wel dat deze aanhouding was gepland omdat er aan de dienststaat een dienstopdracht was bevestigd om hem die ochtend aan te houden. Daarbij was ook een machtiging tot binnentreden aanwezig. Ik was toen belast met een uitvoerende taak en heb mij toen samen met mijn collega aan die opdracht gehouden.

Als u mij vraagt of ik weet wanneer de officier van justitie het bevel had gegeven om de heer E. aan te houden, dan kan ik u meedelen dat ik dat niet weet. Ik heb toen de dienstopdracht gekregen de heer E. aan te houden en heb mij daaraan gehouden. Ik weet ook niets van een telefoonnummer van de heer E., dat bij de politie bekend was.

De heer E. woonde in een flatwoning met een portiek beneden. Ik weet niet meer precies hoe we het portiek zijn binnengekomen. Ik denk dat we op een ander huisnummer hebben

aangebeld en toen zijn binnengelaten. Toen we bij de voordeur van de woning kwamen, zagen we dat de gordijnen gesloten waren. Via de ruit in de voordeur kon je in de gang zien dat er diverse spullen lagen. Dat waren onder meer een jas en schoenen. Het leek alsof er iemand in de woning aanwezig was. Ook stond de auto van de heer E. voor de flat geparkeerd. We hebben toen ongeveer tien minuten aangebeld, op de ramen geklopt en geroepen dat de politie er was, maar er kwam geen reactie. Vervolgens hebben we met de recherche telefonisch contact gezocht omdat we het vermoeden hadden dat de bewoner wel aanwezig was, maar hier niet zeker van waren. Men liet ons weten dat we de woning dan maar moesten binnentreden om te zien of de heer E. aanwezig was.

Ik heb daarop getracht de voordeur van de woning te forceren met behulp van een koevoet. Dit lukte niet omdat het houtwerk van het kozijn versplinterde. Ik heb nog diverse malen geprobeerd de koevoet tussen de deur en het kozijn te plaatsen, maar dit ging niet goed. Hierbij ontstond forse schade aan de deur en aan het kozijn. Ook werd bij deze pogingen een ruit in de deur beschadigd. Ik begrijp niet goed waarom het niet lukte omdat ik als lid van de aanhoudingsgroep ruime ervaring heb met het forceren van voordeuren op deze wijze. Er waren ook geen extra (pin)sloten op de deur aanwezig die de oorzaak van het probleem konden zijn. Ik denk dat de combinatie van de kwaliteit van de koevoet en de kwaliteit van het houtwerk van de deur en het kozijn hiertoe heeft geleid. Omdat de ruit was beschadigd hebben we besloten die verder stuk te slaan en op deze wijze de woning te betreden.

U vraagt mij waarom ik niet direct de ruit heb stukgeslagen om op deze wijze de woning te betreden. Dit is ongebruikelijk omdat de scherven en de resten van het glaswerk in het houtwerk een extra gevaar opleveren voor degene die binnentreedt. Voorts zou de onwillige bewoner een kans hebben de binnentredende persoon aan te vallen terwijl die nog half door de ruit is geklommen. Collega's zouden hem dan ook in dat geval niet kunnen bijstaan. Als een deur is opengebroken kunnen namelijk meerdere personen tegelijk naar binnen. Dat is dan ook de meest veilige wijze van binnentreden..

Toen wij in de woning waren, bleek de heer E. inderdaad niet aanwezig te zijn. Mijn collega heeft een briefje geschreven waarin werd meegedeeld dat de politie de woning had betreden.

Wij zijn overigens niet verplicht een dergelijk briefje achter te laten, omdat de bewoner binnen tweemaal 24 uur een verslag van het binnentreden krijgt."

E. Verklaring betrokken ambtenaar Mo.

Op 31 maart 2005 verklaarde politieambtenaar Mo. telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Ik kan mij de zaak waarover u mij spreekt nog wel herinneren. Die zaterdagmorgen was het de bedoeling dat ik, samen met mijn collega V., de heer E. zou aanhouden wegens verdenking van stalking. Op de dienstlijst was een machtiging tot binnentreden van de woning van de heer E. bevestigd waarbij ons om zijn aanhouding werd verzocht.

De heer E. woont in een flatwoning en - naar ik mij meen te herinneren - op de bovenste verdieping. Wij waren volgens mij rond 8 uur bij zijn woning. Volgens mij kon je zonder aan te bellen via het open portiek doorlopen naar de woning van de heer E.. Wij hadden toen al geconstateerd dat de auto van hem voor de flat stond geparkeerd. Boven aangekomen zagen we dat de gordijnen gesloten waren. Vanwege de voor de deur geparkeerde auto en de dichte gordijnen vermoedden we dat de heer E. thuis was. We hebben toen aangebeld, geklopt en geroepen dat we van de politie waren. Er werd echter niet open gedaan.

Vervolgens hebben we via de diensttelefoon contact opgenomen met de recherche. Zij lieten ons weten dat ze hem echt nodig hadden en deelden mee dat we binnen moesten treden. Zowel mijn collega V. als ik hebben getracht met behulp van een koevoet de voordeur te forceren, maar dit lukte niet. We kregen ondanks onze inspanningen de deur niet open. Ik heb dat niet vaak meegemaakt. Doorgaans lukt het wel om een voordeur op deze wijze open te krijgen. Het zou kunnen zijn dat de deur extra (nacht)sloten heeft gehad, maar dat weet ik niet meer.

Op het moment dat we zagen dat we de deur niet op deze wijze konden open krijgen zonder daarbij de deur en/of het kozijn volledig te vernielen, hebben we het onderste ruitje van de deur ingeslagen. We zijn toen samen binnengetreden. Ik weet niet meer of we via dat ruitje de deur open hebben gemaakt en zo binnen zijn gekomen of dat we door de kapotte ruit naar binnen zijn gekropen.

We hebben er niet gelijk voor gekozen de ruit van de deur in te slaan, omdat dit niet veilig is. Op het moment dat er namelijk door die ruit wordt binnengetreden, loopt degene die dat doet extra gevaar als de bewoner lastig doet.

U vraagt mij of we nog bij burens hebben geïnformeerd of de heer E. thuis was. Dat hebben we niet gedaan. Ik weet nog wel dat ons optreden de aandacht heeft getrokken van voorbijgangers op straat. Die hebben even naar boven staan kijken. Volgens mij hebben we ook na ons optreden geen burens gesproken.

U vraagt mij of het telefoonnummer van de heer E. bij ons bekend was. Dat was niet het geval. Weliswaar staat zijn telefoonnummer wel in de mutatie uit het dag- en nachtrapport die wij naar aanleiding van ons optreden hebben gemaakt, maar dat gegeven wordt bij een persoon die al in het systeem staat automatisch toegevoegd. Ook was er die dag geen briefing waarbij eventuele bijzonderheden over deze zaak aan de orde zouden hebben kunnen komen. Van politiebureau Wageningen waren wij die ochtend namelijk maar met z'n tweeën in dienst.

U vraagt of de recherche in het politiebureau was. Ik weet dat niet omdat ik via de telefoon daarmee contact heb gezocht. Het kan goed zijn dat de recherche pas naar het politiebureau was gekomen als wij de heer E. zouden hebben aangehouden. Ik denk dat het trouwens de bedoeling was dat hij - in verband met het onbemand zijn van politiebureau Wageningen - zou worden overgebracht naar het politiebureau te Ede."

F. Verklaring betrokken ambtenaar U.

Op 7 april 2005 verklaarde betrokken ambtenaar U. telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"De zaak waarover u mij spreekt weet ik mij nog wel grotendeels te herinneren. Ik was toen de rechercheur die de zaak van de heer E. heeft behandeld. De aangifte van mevrouw S. terzake van stalking/belaging door de heer E. was door een collega van mij opgenomen. Nadat de zaak was gescreend heb ik die toebedeeld gekregen.

Ik was op de hoogte van de problemen tussen de heer E. en mevrouw S. Ik weet dat mijn collega Br. eerst heeft getracht te bemiddelen, maar dat dit op enig moment op niets is uitgelopen. Toen is betrokkenen meegedeeld dat er bij mogelijk gepleegde strafbare feiten aangifte kon worden gedaan.

Zodoende kreeg ik de aangifte van mevrouw S. in behandeling. Ik heb daarna nog een informeel gesprek gevoerd met mijn collega Br. waarbij ik om bijzonderheden in deze zaak heb gevraagd. Ik heb daarbij ook gevraagd of er met betrokkenen afspraken konden worden gemaakt. Br. liet mij weten dat er met geen van de betrokkenen afspraken konden worden gemaakt. Hij had namelijk in deze zaak diverse malen meegemaakt dat partijen de gemaakte afspraken met voeten hadden getreden.

Ik meen dat ik van de officier van justitie op basis van de aangifte en een getuigenverklaring het bevel heb verkregen om de heer E. buiten heterdaad aan te houden. Als u mij zegt dat dit op 16 januari 2002 geweest is dan zal dat zo zijn.

Ik heb toen de zaak verder ingepland voor verder onderzoek en heb de aanhouding van de heer E. gepland op 2 februari 2002. Eerder was niet mogelijk. Ik weet op dit moment niet meer welke werkzaamheden ik in die periode heb gehad, maar er was geen eerdere gelegenheid.

U vraagt mij of ik nog onderzoekshandelingen in deze zaak heb verricht tussen het bevel van de officier van justitie en de geplande aanhoudingsdatum. Ik heb toen geen onderzoekshandelingen in deze zaak verricht.

Op uw vraag waarom ik niet heb getracht de heer E. uit te nodigen, kan ik u meedelen dat ik daar niet voor heb gekozen vanwege de mededeling van mijn collega Br. dat er geen

afspraken te maken waren. Ook was belangrijk dat het hier ging om een aangifte wegens stalking/belaging door een angstig iemand. Uitnodiging van de heer E. zou er toe hebben geleid dat hij op de hoogte zou zijn gekomen van de aangifte tegen hem en dat hij dan de mogelijkheid zou hebben de aangeefster daarover te benaderen en eventueel (verder) lastig te vallen. Ook zou hij eventuele gegevens die voor een verder onderzoek van belang zouden kunnen zijn hebben kunnen wegmaken.

Op basis hiervan heb ik dus afgezien van het uitnodigen van de heer E..

Ik wilde op 2 februari 2002 de heer E. horen als verdachte en zijn niet verschijnen naar aanleiding van een uitnodiging zou tot vertraging van het onderzoek leiden omdat dan een nieuwe gelegenheid moest worden gepland.

U deelt mij mee dat na het verhoor van de heer E. de zaak geruime tijd heeft stilgelegen en vraagt mij hoe zich dat verhoudt tot mijn mededeling dat ik geen vertraging in de zaak wilde oplopen. Reden voor het pas in juni of juli nader horen van de aangeefster was dat ik kort na het verhoor van de heer E. werd betrokken bij een team dat een groot onderzoek naar een moord verrichtte en waar ik gedurende enkele maanden fulltime mee bezig ben geweest. De zaak is toen - bleek later - stil blijven liggen.

Op uw vraag of mijn collega Ba., die ook in de mutatie van het eerste verhoor staat vermeld, de zaak niet verder heeft behandeld, kan ik u meedelen dat ik mij meen te herinneren dat dit wel de bedoeling is geweest, maar dat ik bij terugkomst uit het team de zaak toch weer onbehandeld kreeg toebedeeld. Ik weet niet wat de reden is geweest dat Ba. de zaak niet heeft afgemaakt.

Overigens heeft Ba. bij het eerste verhoor nauwelijks een rol gespeeld. Ik meen mij te herinneren dat hij toen Stage liep bij de recherche.

Over de vrijheidsbeneming van de heer E. kan ik u het volgende meedelen. Als ik de gegevens nazie, zie ik dat hij op 3 februari 2002, nadat hij zich aan het politiebureau te X meldde, om 11.35 uur is aangehouden en om 12.05 is ingesloten. Ik heb hem voor de eerste keer om 14.25 uur verhoord. Dat er tussen de insluiting en het eerste verhoor ruim twee uur is verstreken is wellicht te verklaren door de lunch en het transport van hem naar Arnhem en daarna naar Wageningen, waar ik hem heb verhoord. Om 14.55 uur heb ik de heer E. voor de tweede maal verhoord.

De volle eerste 6 uur voor onderzoek zijn benut omdat de heer E. om 17.30 uur in vrijheid is gesteld. Hierbij heb ik met hem de afspraak gemaakt om de volgende dag terug te komen om met behulp van verdere gegevens de zaak af te maken.

U vraagt mij hoe zich dat verhoudt tot mijn eerdere mededeling dat er met de heer E. geen afspraken waren te maken. Het lijkt erop dat dit niet klopt, maar de volgende omstandigheden waren aan de orde; de heer E. was oververmoeid (hij had net een verre

reis achter de rug), hij was mede hierdoor erg emotioneel en hij had mij weten te overtuigen van het feit dat de aangifte van mevrouw S. aantoonbaar niet klopte en dat de relatie met mevrouw S. nog niet was geëindigd ten tijde van de gebeurtenis waarvan aangifte was gedaan. De heer E. liet mij namelijk weten dat hij e-mails en kaarten had waarmee hij dat kon aantonen.

Omdat het belang van de heer E. groot was om zijn gelijk aan te tonen, was ik van mening dat toen de afspraak om de volgende dag terug te komen kon worden gemaakt. Hij is toen ook de afspraak nagekomen. Bij het maken van de afspraak is niet ter sprake gekomen dat hij eventueel weer zou kunnen worden aangehouden.

Ten slotte vraagt u mij of ik ten tijde van het binnentreden door de collega's Mo. en V. degene was waarmee zij telefonisch contact hebben gezocht. Ik weet wel dat er overleg is geweest over het al dan niet binnen treden, maar ik weet niet meer of ze mij toen hebben gesproken."

G. reactie verzoeker

Bij brief van 14 mei 2005 liet verzoeker onder meer weten:

"Zonder dat ik inhoudelijk op de overhandigde informatie in wil gaan is het opmerkelijk dat er nauwelijks rapportages zijn aangeleverd door de politie die betrekking hebben op mijn contacten met de betrokken politieambtenaren voordat ik ben aangehouden op 3 februari 2002. Ik noem u een aantal voorvallen waarbij ik de politie vooraf heb gewaarschuwd dat zij voor het karretje van aangeefster S. werden gespannen.

Met de heer Br. is geregeld (zeker 4x) telefonisch contact geweest en na het eerste contact ben ik zelfs naar het bureau te Wageningen geweest om een verklaring af te geven. Zowel op de avond van het zogenaamde klemrijden als op de dag dat aangeefster S. aangifte heeft gedaan heb ik het voorval zelf ook gemeld. Bovendien heb ik de heer Br. toen al medegedeeld dat ik de zaak betreffende de geldvordering zal overdragen aan mijn advocaat. Hetgeen daarna ook direct heeft plaatsgevonden.

Na het voorval op de parkeerplaats in september 2001 te Wageningen heb ik wederom een verklaring op het bureau afgegeven aan de agenten V. en Mo. Ik heb toen al duidelijk gemaakt dat ik de situatie meer dan zat was en dat ik een aangifte wegens laster richting mevrouw S. wilde doen. Volgens deze agenten had dat weinig zin.

Op 12 september 2003 heb ik wederom getracht een aangifte te doen tegen aangeefster S. Toen de dienstdoende rechercheur dit weigerde heb ik hiervan melding gemaakt bij de regionaal klachtencoördinator van de politie Gelderland-Midden. (...)

Gelet op het feit dat in de door u aangeleverde stukken wel uitgebreid verslag wordt gedaan van de verklaringen van aangeefster S. mag ik verwachten dat er ook verslagen

zijn gemaakt op de momenten dat ik mijn verklaringen gaf. Het enige verslag dat ik kan vinden van voor mijn aanhouding op 3 februari 2002 is die van 12 juni 2002 en deze is bovendien betreffende de inhoud veel te summier."

Achtergrond

A. Wetboek van Strafrecht

Artikel 285b

"1. Hij, die wederrechtelijk stelselmatig opzettelijk inbreuk maakt op eens anders persoonlijke levenssfeer met het oogmerk die ander te dwingen iets te doen, niet te doen of te dulden dan wel vrees aan te jagen wordt, als schuldig aan belaging, gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of een geldboete van de vierde categorie.

2. Vervolging vindt niet plaats dan op klacht van hem tegen wie het misdrijf is begaan."

B. Wetboek van Strafvordering

1. Artikel 27, eerste lid

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een 'ernstig' vermoeden, maar eist wèl dat het vermoeden van schuld (het 'gedaan hebben') moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten 'redelijk' dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

2. Artikel 61, eerste lid

"Indien de verdachte niet overeenkomstig artikel 57 in verzekering wordt gesteld, noch overeenkomstig artikel 60 voor de rechter-commissaris wordt geleid, wordt hij in vrijheid gesteld, tenzij hij op bevel van de officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte is geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden, voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord."

C. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste lid

"De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf."